

Co uděláš Ty, až budeš velký?

Chlapec otevírá oči. Probudilo ho velké horko. Když ale otevře oči úplně, zjistí, že v jeho pokoji se i svítí, když se podívá ke dveřím, uvidí nezkrotné plameny ohně.

Okamžitě vstane a začne křičet o pomoc. Po nějaké době slyší kroky. Najednou ostrá čepel požární sekery rozrazí dveře. Chlapec se skoro dusí a nevidí ani na krok. Tu ho ale obejmou silné ruce a běží s ním pryč. Chlapec omdlí, ale ne na dlouho. Probere ho zvuk vysílačky.

„Mám toho chlapce, ale potřebuji pomoc, dveře do 1. patra se zasekly.“

Cizí hlas z vysílačky – „Proč je nerozsekáte?“

Hasiči – „Jsou z oceli.“

Cizí hlas z vysílačky – „Pošleme vám pomoc.“

Hasič – „Tak ale rychle.“

Hned po rozhovoru hasič posadí chlapce na zem a promluví k němu – „Halo, jsi při vědomí?“

Chlapec – „Prosím, chci maminku, kde je maminka?“

Hasič – „Neboj se, maminka je v bezpečí.“

Chlapec – „Prosím, já chci k mamince a tatínkovi.“

Hasič – „Hned Tě k nim odvedu, ale musíš mi slíbit, že mě poslechněš, ať Ti řeknu cokoliv.“

Chlapec – „Tak dobře, ale doved'te mě k nim.“

Náhle je přerušen cizím hlasem – „Hej, jste tam uvnitř?“

Hasič – „Ano, ale dělejte, ten chlapec to dlouho nevydrží.“

Cizí hlas – „OK, jdeme na to!“

Chlapec se podíval na dveře, kde se objevily jiskry. Hasiči se prořezávali dovnitř. Když dveře povolily, zahlédl chlapec další tři požárníky. Najednou k němu promluvil ten první hasič – „Vzpomínáš, jak jsi mi slíbil, že uděláš vše, co Ti řeknu? Tak teď Tě vezmu na záda, ale Ty se ničeho nedotýkej – ničeho. Žár rozpálil zdi i schody do ruda.“

Chlapec se nezmohl ani na slovo, Vylezl hasiči na záda a ten vyrazil za svými kamarády dolů po těch schodech hrůzy. Hasič měl pravdu. Celé poschodí bylo rozpálené do ruda. Asi po pěti schodech opět ztratil vědomí. Znovu ho nabral až v nemocnici, kde nad ním stáli oba rodiče.

„Mami, maminko!“ - Jen lež, jsi moc slabý. Opět ztratil vědomí.

Když se probрал, rozhlédl se kolem sebe a spatřil rodiče. Oba spali, bylo vidět, že jsou vysílení. „Maminko, tatínku!“ To už je probralo. Oba leknutím málem spadli ze židle. Když ho spatřili, nastalo snad nejdojemnější setkání v této nemocnici. „Synáčku, tolik jsme se báli!“

## Terapie ohněm

Zazvonil poplach Pavel se posadil na postel a otřel si oči. Chvilku na to se už oblékal stejně jako jeho kolegové. Byl to požár, začalo hořet v malé bytovce na Sokolovsku. Požár se prý šířil velmi rychle, takže si hasiči museli pospíšet. Za pár minut už Pavel nasedal do auta a vyjíždělo se.

Kouř bylo vidět už z dálky. Když dorazili na místo, oheň se rozšířil na většinu stavby. Hasiči okamžitě začali hasit. Když najednou vykřikla jedna žena:

„Můj muž je pořád uvnitř!“ Pavel okamžitě reagoval: přiběhl k ženě, aby zjistil ve kterém je muž patře, a hned na to se rozeběhl dovnitř.

Vyběhl schody a vběhl do místnosti, kde měl muž být. Našel ho, jak se krčí v rohu a kryje si rukama tvář. Přiběhl k němu a řekl:

„Pojďte rychle!“ Pomohl muži se zvednout a už ho vyváděl ven. Už vycházeli ze dveří, když najednou Pavel ucítil silnou ránu do hlavy a v další vteřině už ležel na zemi. Poslední, co viděl, byl oheň všude kolem něj....

„Konečně se probal,“ slyší Pavel a teď už pomalu otevírá oči. Vidí vedle sebe sedět svou ženu Moniku a s ní tu byl i jeho kolega a dobrý přítel.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Zachraňoval jsi jednoho muže s hořící bytovky. A spadl ti hořící trám na hlavu měl si silný otřes mozku...“ odvětila jeho manželka. Dostali jsme tě ven na poslední chvíli. Řekl mu kolega. Pavel si na nic z toho nepamatoval. V nemocnici musel být ještě týden, než ho konečně pustili domů.

Když se už Pavel vrátil domů, posadil se do obýváku a přemýšlel. Potom si najednou všiml, že na konferenčním stolku hoří svíčka. Pavel začal panikařit okamžitě ji sfoukl, a když se ho Monika zeptala, co se děje, vyčinil jí že to tam klidně mohlo začít hořet. A to byl jen začátek. Od toho dne měl Pavel neuvěřitelnou hrůzu z ohně. Potom už bylo jasné, že ze dne, kdy na něj spadl hořící trám, má silné trauma.

Ale co dál? Je přece hasič, nemůže se bát ohně. Pavel nechtěl dát ve své práci výpověď, ale se svým strachem z ohně se nedokázal vyrovnat. Začal pravidelně chodit k psychologovi, ale ani to nepomáhalo. Dny a týdny plynuly, a nic se neměnilo. Pavel se tedy rozhodl, že podá výpověď z práce. Šel proto za svým vedoucím, aby mu své rozhodnutí oznámil. Chvíli se o tom bavili, ale vedoucímu se už Pavla nepovedlo přesvědčit.

Když bylo vše vyřízeno, Pavel se vrátil domů. Ale když se blížil k domu, něco nebylo v pořádku. Z oken šel kouř a vypadalo to, že tam hoří! Pavel zase ucítil hrozný strach. Ale potom si něco uvědomil: Monika je uvnitř! Najednou bylo něco silnějšího než jeho strach. Neváhal a rozběhl se dovnitř. Uvnitř byl všude kouř. Ale Monika nikde! Vešel do ložnice a Monika ležela na posteli. Okamžitě ji vzal do náručí a vynesl ji ven. Tam už se probírala, začala kašlat a lapala po dechu. Byla v pořádku.

Pavel okamžitě volal hasiče, kteří byli za chvíli na místě. Jejich dům uhasili a později se ukázalo, co se stalo: Monika začala připravovat oběd, jenže zapoměla vypnout sporák a kousek od něj ležela utěrka. Monika o ničem nevěděla a šla si na chvíli lehnout. Po chvíli začala utěrka hořet a to rozpoutalo požár. Naštěstí nebyly škody tak velké. A co bylo hlavní? Pavel se zbavil svého strachu z ohně.

## Třítýdenní hasič

Po půl roce přemlouvání  
Marek přišel znenadání  
na náš trénink páteční,  
kupodivu bez řečí.

„Jen tři týdny do Plamenu,  
to už asi nedoženu.  
Hadice se motají,  
ruce mé to nedají!“

Přijeli jsme na závody,  
naladěni do pohody.  
Po týmovém soupeření  
přišlo velké překvapení.

Hned jak Marek vyběhl,  
protivníky předběhl.  
Pokřik nabral na síle,  
Marek míří do cíle.

Šestnáctka se zastavila,  
Markova ta bedna byla.  
Když si přišel pro medaili,  
tak byl menší o dvě hlavy.

Tu ho něčí ruce zvedly,  
převýšil i blízkou jedli.  
Pohlédněte všichni nyní,  
to je hasič třítýdenní!